

ESPLAIS LITERARIS

Fundat pel «Pomell de Joventut» AIRES DEL MONTSACOPA

Any III

OLOT, SETEMBRE DE 1923

Núm. 14

no 11116.

LLIÇÓ APROFITADA

I MOLT ESCAIENTA DE RECORDAR EN
ELS DIES QUE'S COMMEMORA LA DA-
DA DEL 11 DE SETEMBRE DE 1714.

Uns nois pomellistes que havien llegit l'article «Aimem als ocells» publicat en «El Deber», no fa moltes setmanes, apren-gueren tan bé la lliçó, que en el citat article els donà *L'Avi*, que'n capiren certament tota la seva significació i excel·lència.

Els dos germans pomellistes, desde la eixida de casa seva, esguardaven, espaordits, el quadre imponent d'una tempestat, quan, tot d'una, vejeren rodolar soca avall d'un arbre del jardí, un niu, que, desfent-se, deixà caure uns quants ocellets, que, piulant llastimosament, baixaren fins al fons del camí, ont hi havia ja prop de mitj pam d'aigua.

Els pobres ocellets bregaren per lliurar-se de la tempesta, lo que obtingueren, a la fi tots, exceptuant-ne un, tal volta el més petitet, o el que caigué amb més mala sort, puix de pernes en l'aire, ertamordit, esperava una mort segura dintre l'aigua.

Amb quatre gambades baixen al jardí, el prenen en ses mans, l'aixuguen tot seguit i li fan un niu de cotó fluix i, molt asenyadament i amorosa, el col·loquen dintre, restant-ne ells al voltant de la taula.

El cap de estona, l'ocellet ja es bellugava i deixà sentir un *piu... piu...* molt feble, que ells traduïren com una mena d'ac-ció de gracies.

Abans d'anar-se'n a dormir, probaren de donar-li menjar, i el deixaren ben acotxat dintre d'aquell improvisat niu.

.....

De bon matí, el més gran d'aquells noiets l'agafà, i baixant junt amb son germanet al jardí, plè de llum i alegria pel concert que hi feien altres ocells, després de besar-lo els dos, amorosament, el petit parà la mà estenent-la en l'aire i posant-li l'altre l'ocell damont, a un crit de *¡Visca Catalunya!*... eixit del cor d'aquells entusiastes infants, el lliuraren, emprenent l'ocellet sa primera volada, vers ont alegrois cantaven altres ocells l'himne matinal de la benhaurada llibertat.

El director del Pomell, el dia de reunió mesal, llegia en alta veu un paperet aont els dos bons pomellistes donaven compte del seu bell acte. *Lliurar de mort segura a un ocelllet i retornar-li, tot seguit, la desitjada llibertat, al crit de ¡Visca Catalunya!*

PIU RADAIBET
(Deu i Patria)

ELS SEGADORS

Record de Lourdes

La darrera Romeria tindrà bella recordança per tots els dies de la meva vida. Es pot dir que fou en el departament del tren, ont anàvem; un actuar continuat dels dos lemes dels Pomells «Déu i Patria». Alternàvem els cants de romiatge amb els cants patriòtics, i compreníem que no desagradava a Maria, qui es mostrà a la Bernadeta cofada amb caputxa i li parlà, no en el literari francès, sinó en el dialecte seu.

Aposentats en l'Hotel d'Espanya, i davant del piano, les cançons de la terra i un entusiasme especial devien cridar l'atenció dels demés hostatjats en el meteix hotel.

Un jove, un poc separat de nosaltres, intentava en va d'escriure una postal. Les persones majors prou ens deien que paréssim un moment d'esvalotar per a deixar-li acabar la lletra, però com ell, en un català xamporrat, assegurava que no el destorrvàvem, continuàvem fent gala del nostre entusiasme.

Per fi la carta s'acabà i, acostant-se, ens diu que no ha sentit mai *Els Segadors* i si tindríem la amabilitat de cantar-los-hi. ¡Ja ho crec! I va estar de sort, perquè la qui tingué la comanda de donàr-los-hi a conèixer, no sols els hi cantà, sinó que els hi representà.

A la primera nota el jove es posà dret i amb una actitud de gran respecte fins a donar-se per acabats, que fou a la tercera estrofa, i

com se li fes al·lusió a la actitud de respecte adoptada—no ho han d'extrenyar—ens digué, jo som italià i a la meua terra tots els himnes nacionals són escoltats per tothom de la manera com m'he comportat.

*
**

¿Quan serà que l'himne nacional de Catalunya deixarà d'esser titllat de separatista? Dies després d'haver arribat de Lourdes, llegim que el cant de llibertat de Cuba, un temps qualificat de separatista, ja era escoltat pels ministres espanyols a peu dret i amb el barret llevat. ¡Ara!

MARIA ROSA

LA ENSENYA DELS POMELLS OLOTÍNS

Ja tenim rica i sumptuosa ensenya, simbolisada en els amors sacrossants enllaçats armònicament, els quals són els sublims ideals de Fe i Patria. Per més que's digui i es faci, serem constants en la continuïtat dels nostres fermes propòsits. Tot el que diguin i facin els nostres enemics, ens fan el mateix dany que les gotes de rosada que cauen damont de roures centenaris. Els nostres convenciments també són aixís immovibles i arrelats.

La ensenya és de ric domàs mostrejat i de colors grogençs amb les quatre barres catalanes. És borejada de ampla franja de satí de seda, color blau cel. En aquesta franja hi ha una escaient cenefa brodada amb plata, que armonitza amb el color blau. Els quatre angles són decorats amb un escut cada un, que són els dels pomells «Verge del Tura» i «Floretes de Sant Francesc» directori dels Pomells de Catalunya i el de Sant Jordi. Al centre una gran creu de satí del mateix color que el de les franjes dels costats. Al centre de la creu, dins una circumferència, hi ha brodada la imatge de la Verge de Montserrat, la nostra venerada patrona. Al voltant de la circumferència la inscripció següent: «Volveu esser la consellera dels Pomells de Joventut».

A la part posterior també hi ha franja com al davant i, a cada angle, un quadrat decoratiu, amb una creu. Al centre l'escut d'Olot brodat i una inscripció a sota que diu: «Pomells de Joventut Verge del Tura i Floretes de Sant Francesc. Olot 1923».

El pal és de metall dorat i el corona el símbol de la nostra redempció. Els sublims i sacrossants ideals de Fe i Patria són enllaçats decorativament en tota la nostra ensenya pels seus símbols més expressius i característics.

UNA POMELLISTA

CAPUTXA BLANCA

(Als dilectes i ciberits infants
En Carles i En Lluís Casamor.)

*Vina, amic meu, veuràs una cosa,
mai de la vida sabràs res millor:
dintre el martiri que fa la gatosa
l'ameller porta el triomf de la flor.**

*No tinc record que mai en la vida
cap claror blanca me fes plorà els ulls;
no sé que ho fa, però l'alba florida
de la caputxa me els torna remulls.*

*Ara, amic meu, la Patria és esclava,
tot quant és blanc al cor fa un consol!
massa que endins del cor s'ens hi clava
la visió negra dels camps plens de dol.*

*Mala herba creix, n'hi haurà molta anyada...
prenem la falç a dintre del puny!
cal que la falç sigui ben esmolada
perque no ens trobi distrets el nou Juny.*

*No hi hauràn pas prous magalls per la feina
per a colgar un gram tan inic;
l'herba tan negra llavors la nostra eina
l'haurà retuda amb tant de fatic.*

*Amic, llavors em diràs:—¿Què ho faria
tanta de llum com si fos a l'abril?...—
I per contesta no més te diria:
¿No has vist arreu, la caputxa gentil
que tots els llocs de la Patria aclaria?*

J. M. D.

Del P. de J. «Crit de Patria»

Olot-29-VIII-23.

NOUS RETOLS EN CATALA

Al carrer Tura, davant l'iglesia s'ha rotulat en català la «Fàbrica de Xocolata i Cereria de A. Carreras»; al carrer de Ferrarons la botiga d'espardenyes i esclops de «Lluís Quintana» que don també al carrer de Clavaguera ont hi ha el rètol «Antiga casa Baldirèt».